

יהי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

יש להסיר את ה"כפפות" ולהתחיל לעשות בפועל
ממש, עד שיפעלו שכל העולם, עמי הארץ כו',
יכריזו ויצעקו שמוכנים כבר לגאולה, שאז, לא תהי'
ברירה למשיח צדקנו, ויהי' מוכרח (כביכול) לבוא

ראה עמוד 10

ערב שבת קודש פ' לך לך, ט' מר-חשון
הי' תהא שנת סגולות בכל
שנת הקהל

שפה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש
לכ"ק אדמו"ר שליט"א
מלך המשיח
מהרה יגלה אכי"ר

לעילוי נשמת
הרה"ת ר' רחמים ב"ר יואב ע"ה
אנטיאן
נפטר בדמי ימיו - בליל שמע"צ ה'תשס"ב
ת. נ. צ. ב. ה.

בחסות:
'קרן המיליון'
שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

התנאים לנסיעה לארץ ישראל

בשייכות עם פ' השבוע והבטחת הארץ לאברהם אבינו בברית בין הבתרים, הבאנו בזאת צילום נדיר (מוקטן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על קטע משיחת ש"פ ראה ה'תשט"ו, כפי שהוכנה לדפוס ב"בטאון חב"ד" גליון יב

(נדפסה שם ע' ה ואילך)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

וכשם שהוא בחילוקי הזמנים ובחילוקי הענינים, כך גם בחילוקי המקומות, הרי אמרו עשר קדושות הן, ובכלל מחולק לשני מקומות, ארץ ישראל וחוף לארץ.

ההבדל שבין ארץ ישראל וחוף לארץ הוא, שארץ ישראל "עיני הוי' אלקיך בה מראשית שנה ועד אחרית השנה". ומקשים הרי לית אתר פנוי מיני' ומהו שאומר על א"י דוקא שעיני הוי' אלקיך בה? והתירוץ שבא"י אין לשרים שליטה.

ופירוש הדברים הוא: ההבדל שבין א"י וחול' הוא שבחול' מתלבשת השפעת האלקות על ידי ע' השרים ובא"י אם כי שגם שם עוברת ההשפעה על ידי ע' השרים, אבל זהו רק בדרך מעבר ולא בדרך התלבשות.

ההבדל שבין מעבר להתלבשות, נבין על ידי משל:

בשעה שאדם כותב באצבעותיו איזה שכל הנה אף שהשכל עובר דרך אצבעותיו אבל אין זה אלא מעבר בלבד מאחר שהאצבעות אינן משנות את השכל, השכל נשאר בטהרו רק זאת שעובר בדרך מעבר דרך האצבעות.

משא"כ התלבשות היא כמשל המן שהי' לחם אבירים, שמלאכי השרת ניזונים בו שאצל המלאכים אין גוף גשמי ואעפ"כ נעשה המן מזון גשמי, והרי זה ענין של התלבשות שלחם אבירים התלבש בגשמיות.

או כמשל הכסף וזהב, ששרשם כסף וזהב רוחני אהבה ויראה וכשהם יורדים למטה הם נעשים דבר גשמי. יתירה מזו שיכולים לנצל הכסף וזהב בענין לא רצוי והרי זה ענין של התלבשות ושינוי המהות שמאהבה ויראה רוחניים נעשו כסף וזהב גשמיים.

אותו דבר הוא גם ההבדל בין א"י וחול', בחול' מתלבשת השפעת האלקות בע' השרים משא"כ בא"י זהו בדרך מעבר בלבד, ז.א. שגם בירידתה למטה זהו ענין אלקי וכמשל השכל – שמה שהשכל עבר דרך האצבעות זה לא פעל עליו ונשאר בטהרו. וכך גם הענינים שבא"י הם אלוקות כמו שהיא.

אין זה רק שמצד ההעלם וההסתר לא נראה בעיני בשר איך שזהו אלקות, עד כדי כך שלא יכולים להפריד ולהרגיש היכן נגמרת חול' והיכן מתחילה א"י, אבל אין זה רק מה

המשך בעמ' 13

לפרסם את דברי גדולי ישראל על הקיווי הצפי' והדרישה למשיח

בתקופה האחרונה מתרחשים מאורעות שאין עליהם כל ביאור בדרך הטבע ● הביאור היחידי שמצאתי לעת-עתה בענין זה, הוא – שדבר זה הוא א' הסימנים דביאת משיח ● – בעצם, הי' מספיק כבר בסימנים שנתבארו בסוף מסכת סוטה ובמסכת סנהדרין, מבלי שיצטרכו בסימנים נוספים... אמנם, כאשר הקב"ה רואה שנמצאים בגלות ואעפ"כ ישנים שינה עריבה... הרי זו הוכחה שיש צורך ב"סימן" נוסף ● מה שאנכי יכול לעשות בענין זה, ומה שכאור"א יכול לעשות בענין זה הוא – לפרסם (בפה או בכתובה) את דבריהם של גדולי ישראל אודות הקיווי הצפי' והדרישה לביאת משיח צדקנו ● משיחת ליל ג' פ' לך לך, ז' מר-חשון ה'תשמ"ו – בלתי מוגה

עבדך מהרה תצמיח וקרנו תרום בישועתך כי לישועתך קוינו כל היום, דאומר כי לישועתך אינו מובן, מה נתינת טעם היא, דאם מן הדין, נזכה בלא קיווי, והן לא, מה יועיל הקיווי? אבל ע"פ האמור א"ש, והכי פירושה: את צמח דוד וכו', וכי תימא שאין לנו זכות, מ"מ תצמיח, כי לישועתך קוינו, ויש לנו הקיווי, ובשכר הקיווי כדאי שתגאלנו".

וכמו כן מצינו תוכן זה – בסגנון מבהיל – בפירוש הרד"ק לנ"ך [פירוש המקובל בכל תפוצות ישראל, ועד שבדפוסים הראשונים של "מקראות גדולות" נדפס גם פירוש הרד"ק] סוף שמואל ב', וז"ל:

א. בהמשך להמדובר* אודות משיח צדקנו – הרי כאן המקום להזכיר ענין נוסף:

העירני חכם אחד (כלשון הרגיל בכמה ספרים) אודות דברי החיד"א ז"ל [פוסק בישראל, ועד שמביאים כמה הלכות בשמו – מספרו שו"ת חיים שאל וכו'ב, וכמו כן מביאים בשמו ענינים השייכים לפנימיות התורה, סודות התורה] בספרו מדבר קדמות ערך קיווי, וז"ל:

"אמרו בילקוט תהילים רמז תשל"ו אפילו אין ביד ישראל אלא הקיווי כדאי הם לגאולה בשכר הקיווי... ובזה פירש הרב הגדול מהר"ד יוסף דוד זלה"ה... מטבע ברכת את צמח דוד

(* לפנ"ז בהשיחה – 'התוועדות' תשמ"ו ח"א ע' 535 ס"ל.

”ויעתר ה' לארץ ותעצר המגפה מעל ישראל, וקביל ה' צלות דיירי ארעא. ובדרש¹ כל האלפים האלה שנפלו בימי דוד לא נפלו אלא ע"י שלא תבעו בית המקדש, והרי דברים קל וחומר, ומה אם אלו שלא היה בימיהם ולא חרב בימיהם, נפלו על שלא תבעו אותו, אנו שהיה בימינו וחרב בימינו, על אחת כמה וכמה. לפיכך התקינו זקנים ונביאים ליטע בפיהם של ישראל להיות מתפללים שלשה פעמים בכל יום השב שכינתך ומלכותך לציון וסדר עבודתך לירושלים”, ומסיים: ”אכיד סלה”.

ועל של פועל באתי:

כפי הנראה מהשאלות והטענות שנשמעים ע"ד הקיווי הצפי' והדרישה לגאולה האמתית והשלימה ע"י משיח צדקנו – ישנם כאלו שאינם יודעים אודות דברי החיד"א והרד"ק האמורים לעיל.

ולכן, כדאי ונכון שא' ידפיס דברים אלו בעיתון².

ובהדגשה – לא בשמי, שכן, נוסף לכך שישנם כאלו שבשמעם שדברים אלו נאמרו ע"י פלוני, יטענו ”איפכא מסתברא...” (כידוע במקרים כיו"ב, ואין כאן המקום להאריך בזה), הרי בנדו"ד, ענין הגאולה, נוגע ביותר לומר את הדברים ”בשם אומרם”, כדברי חז"ל³: ”כל האומר דבר בשם אומר מביא גאולה לעולם”.

ולכן, יש לפרסם דברים אלו בשם אומרם – הן בנוגע לדברי הרד"ק והן בנוגע לדברי החיד"א, עי"ז שיעתיקו את דבריהם אות באות ממש, נוסף לציון המקור כו', כדי לזכות

את אחינו בני" שספרים אלו אינם מצויים תחת ידם.

ב. ועוד ענין בזה – בהקדם מאמר המוסגר, בהמשך ובשייכות להאמור לעיל:

בין המכתבים שקבלתי לאחרונה – נתקבל מכתב מאשה אחת, מפוחדת ומבוהלת. מה קרה? קבלתי מכתב – מספרת האשה במכתבה – שבסיומו דורש כותב המכתב לעשות עשר העתקות ולשלחן לעשר אנשים, וממשיך, שבזכות זה תקבל שכר כו', ומכלל הן אתה שומע לאו, שאם לא תשלח עשר העתקות אלו – ”איז ניט שייך צו זאגן” מה שיקרה לה... ומוסיף, שתדע ש”כבר הי' לעולמים”, והתוצאות היו כך וכך. – תוכן המכתב מלא שטויות... כותב המכתב אינו חותם את שמו, והיא איננה יודעת מהיכן השיג את כתבתה. בכל אופן, שואלת היא, מכיון שקבלה ”איוס” כזה, האם כדאי לה לשלוח עשר העתקות אלו כדי לצאת מידי ספק.

עניתי לה, כמובן, שתקרע את המכתב... ותסיח דעתה ממנו לגמרי! ויתרה מזו, הוספתי, ”כה אמר ה' אל דרך הגוים אל תלמדו ומאותות השמים אל תחתו כי יחתו הגוים מהמה³, כלומר, אפילו כאשר מדובר אודות ”השמים” אין לבני" מה לפחד, שכן, פחד כזה הוא ”דרך הגוים... כי יחתו הגוים מהמה”.

אח"כ התחלתי לחשוב לעצמי: אינני מכיר את האשה שכתבה את המכתב, וגם היא לא מכירה אותי, בסך הכל שמעה את שמי, ושאלה עצה כו'. וא”כ, מהי הכוונה בכך שמאורע כזה הגיע לידיעתי?! עד שתפסתי שהכוונה היא – כדי לנצל ענין זה לקדושה.

הפעולה, וככל שהרבו לעסוק כו' עליהם להוסיף ולהרבות יותר.

ובסגנון אחר: בעניני קדושה – פעולה אחת אינה יכולה להיות בסתירה לפעולה אחרת, היינו, שבגלל שעסק בפעולה מסוימת, לא יוכל לעסוק בפעולה אחרת (מפני שהתעייף וכיו"ב), אלא **אדרבה**, כל פעולה **מוסיפה ומסייעת** בשאר הפעולות.

ומה שטוען שסוכ"ס מרגיש את העייפות כו' – על זה בא המענה בהפטר דשבת זה: ”יקווי ה' יחליפו כח” (כבפנים). ואם בחילוף עסקינן – יכול להחליף פרוטה בעד מאה כו', ובנדו"ד, כחות עייפים – בכחות מחודשים ונעלים יותר.

(קטעים משיחות ש"פ לך לך, ח' מר-חשוון ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

המשך הפענוח מעמ' 14:

שנתעלם מעיני בשר בכדי שתהי' בחירה חפשית, אבל באמת א"י היא אלקות כמו שהיא בטרה.

ח. **יוצא מזה**, כמו שדובר מקודם בענין תורה ותפלה, שמאחר שתורה היא ענין אלקי צריכים בזה זהירות יתירה, כך גם בא"י, שמאחר שא"י היא אלקות, הנה באם האדם אינו כדבעי בא"י זה גרוע יותר מבחור"ל, משום שבא"י לבד עצם המרידה שמורד הוא בהקב"ה ישנם בזה שני ענינים נוספים:

(א) זהו בפני המלך, כי הרי עיני הוי' אלקיך בה, וזהו בבחינת לכבוש את המלכה עמי בבית.

(ב) במה הוא מורד – עם אלקות גופא, **כביכול**. הוא לוקח עניני פלטין של מלך ובו גופא הוא מורד בו.

וזהו הטעם שהיתה זהירות יתירה בנסיעה לא"י שגם אלה שהיתה זאת ביכולתם מנעו עצמם מלנסוע ככתוב בתשב"ץ שכשלא בטוחים שיוכלו לשמור שם על התומ"צ ולהיות כפי רצון הקב"ה – לא צריכים לנסוע לא"י.

וזהו פירוש **נוסח התפלה** ומפני חטאינו גלינו מארצנו, שמצד החטא לא יכולה א"י לסבול. ולכאורה אם זהו חטא חמור כזה, למה יכולה חו"ל לסבול זאת? רק הטעם הוא כנ"ל שמאחר שא"י היא פלטין של מלך אין היא יכולה לסבול זאת. כל ענין הנכלל ב"ומפני חטאינו" – אין לו מקום בא"י.

אלא שמצד ההעלם וההסתור, ובכדי שתהי' בחירה חפשית, יכולים להיות בגשמיות בא"י למרות שחוטאים. ופנימיות הטעם בזה הוא שהקב"ה מחכה שיחזרו בתשובה, והרי הוא אך אפים, ומפאת זאת מרקדים בהיכלו והוא שותק משום שמחכה שיחזרו בתשובה.

(2) אבות פ"ו מ"ו.
(3) ירמ' י, ב.

(1) מדרש תהלים מזמור יז (בהוצאת באבער – ע' סד) – בשם ר' שמעון בן יוחי. מדרש שמואל ספ"א. והובא (להלכה) ברוקח הל' תפלה ס' שכב.

טוענים שהתעייפו ורוצים לנוח כדי לפעול ב”הקהל” הבא...

. . הענין* ד”הקהל” נמשך על ובכל השנה כולה – “שנת הקהל”, היינו, שכל השנה כולה נקראת ע”ש קיום מצות הקהל בחג הסוכות¹, שלכן, במשך כל השנה כולה צ”ל השתדלות מיוחדת ע”י כאו”א, האנשים והנשים והטף, לעסוק בענין ד”הקהל את העם האנשים והנשים והטף גו’ ליראה את ה’ אלקיכם”, כמדובר בארוכה במשך התקופה האחרונה.

ולהעיר, שגם הזמן שלפני חג הסוכות נקרא “שנת הקהל” – דאף שעדיין לא נתקיימה מצות הקהל, מ”מ מתחילה כבר ההכנה לקיום מצות הקהל בחג הסוכות.

ויש להוסיף, שמכיון שמצות הקהל תלוי’ בביהמ”ק, הרי, ההכנה להקהל היא (גם) במשך כל הזמן שמתכוננים לבנין ביהמ”ק – החל מבית ראשון שבנייתו נמשכה שבע שנים², ועד”ז בנוגע לבית שני, ועאכו”כ בנוגע לביהמ”ק העתיד שמצפים לו קרוב לאלפיים שנה, וצועקים “עד מתי”, שהרי, כבר “כלו כל הקיצין”³, ולא עוד, אלא שכבר סיימו אפילו את “צחצוח הכפתורים” (כלשון כ”ק מו”ח אדמו”ר⁴) – ואעפ”כ, עדיין לא בא!

* * *

בהפטרה** דפ’ לך לך כתוב “זקווי ה’ יחליפו כח”⁵, וידוע הפירוש – ע”ד הדרוש – שלאחרי שעבד עבודתו בכל כחו והתעייף כו’, אזי, “יחליפו כח”, שמחליפים כחו בכחו של הקב”ה (נוסף לכך שמידי יום ביומו “נעשה כבדי’ חדשה . . שהאדם מפקיד נשמתו עיפה והקב”ה מחזיר לו חדשה ורוגעה”⁶), שאז, יכול להוסיף בעבודתו באופן נעלה עוד יותר.

ומזה מובן גם בנוגע לאלו שכבר עסקו ופעלו ב”הקהל”, וטוענים, שהתעייפו כבר ורוצים לנוח כדי שיוכלו לפעול ב”הקהל” שלאח”ז... – הנה על זה אומרים להם, שלא מספיק מה שעסקו עד עתה, אלא עליהם להוסיף בזה ביתר שאת וביתר עוז.

כלומר, לא זו בלבד שפעולתם בעבר לא פוטרם מהמשך הפעולה, אלא אדרבה כו’, ובלשון חז”ל⁷ “מצוה גוררת מצוה”, היינו, שהתחלת הפעולה בזה גוררת ומביאה את המשך

(* המובא מכאן ועד הפסק הכוכבים, נלקט מתוך הקטע האחרון באות ב’ בשיחה שהוגהה ע”י כ”ק אד”ש מה”מ, ומההשלמות לקטע זה – בלתי מוגה.
1) ראה מכתב וא”ו תשרי שנה זו בהערה. וש”נ.
2) מ”א, ו, לח.
3) סנהדרין צז, ב.
4) שיחת שמח”ת תרפ”ט.
(** מכאן ועד לסיום השיחה נלקט מהערה 76 בשיחה המוגהת בשילוב ההשלמות להע’ זו – בלתי מוגה.
5) ישע”י מ, לא.
6) שו”ע אדה”א או”ח רס”ד. סמ”ץ ס”ו.
7) אבות פ”ד מ”ב. פרש”י תצא כב, ח.

ובהקדמה:

כל דבר ודבר שבעולם צריך יהודי לנצלו לקדושה, בנוגע לדבר איסור – צריך לשלול ולבטל את הדבר מכל וכל: אבל בנוגע לדבר הרשות – עליו לחפש את הדרך המתאימה כיצד לנצל דבר זה לקדושה, באופן ד”כל מעשיך יהי לשם שמים”, שכן, דבר ברור שתכלית ומטרת בריאתו בעולם היא – שעל ידו תהי’ תועלת בעניני קדושה.

ותירה מזה: אפילו דבר הרשות שהשתמשו בו עד עתה באופן בלתי-רצוי – יש לחפש דרכים כיצד ניתן לנצלו לקדושה, בהתאם לתכלית ומטרת בריאתו, אפילו אם עד עתה השתמשו בו עבור ענינים שהם היפך הקדושה.

דוגמא לדבר: אמרו חז”ל⁴ “לא ה’ העולם ראוי להשתמש בזהב, ולמה נברא – בשביל בית המקדש”. ואעפ”כ, במשך כ”ו דורות שקדמו לעשיית המשכן וכו’ השתמשו בזהב עבור ע”ז!

ובנוגע לענינו:

כאשר רואים בעולם שקיים מושג ששולחים מכתב לעשר אנשים, ומבקשים מכל א’ מהם לשלוח העתק כזה לעוד עשר אנשים, וכן הלאה (ובלשון המדינה: “טשעין-רעאקשן”) – יש לנצל זאת לעניני קדושה, כדי לפרסם דבר טוב בין אחינו בני” (כל זמן שישנו ספק וספק-ספיקא אולי ישנו מי שעדיין אינו יודע אודות דבר טוב זה).

ובנדו”ד – לפרסם דברים האמורים לעיל אודות הקיווי הצפוי והדרישה לביאת משיח צדקנו, עי”ז שכל א’ ישלח מכתב (שבו יצטט מ”ש בספרים הנ”ל) לעשרה מישראל, וכן

4) בר פט”ז, ב. שמו”ר רפ”ה.

הלאה, באופן דהולך ומוסיף ואור.

ולהעיר: ישנם כאלו הנקראים “שפיץ-חב”ד”ניקס”... ובשמעם דברים אלו שנאמרו ברבים, בבית-הכנסת ובבית-המדרש, יניחו את כל עניניהם על הצד, ויעסקו אך ורק בכתובת מכתבים לעשרות עשרות יהודים. ולכן, הנני חוזר ומדגיש שמשפיק שכל אחד יכתוב לעשרה מישראל בלבד, ואם יש לו זמן פנוי – ילמד תורה!.... ובנוגע לכל שאר בני” (מלבד העשרה שכתב אליהם) – יכתוב אליהם משהו אחר, או א’ מהעשרה שכתב אליהם, וכי”ב.

ג. ופשוט, שאך למותר להבהיר ולשלול ענין של “איומים” – רחמנא ליצלן מכתובת “איומים” ליהודי, או אפילו לאינו-יהודי! כאשר כותבים ליהודי – יש לכתוב ברכות בלבד.

וכאשר שואל מניין יש בכחו לבדך יהודי, ומה גם שאינו מכירו ומעולם לא ראהו?!

הנה על זה אומרים לו: מכיון שיהודי זה הוא בן אברהם יצחק ויעקב, בת שרה רבקה רחל ולאה – חלה אודותיו הבטחתו של הקב”ה “ואברכה”⁵ מברכך”!

זאת ועוד:

כל יהודי רוצה לקבל את ברכותיו של הקב”ה בכל המצטרך לו, וחושב לעצמו, שאם מגיע לו בתור “שכר” – מה טוב, ואפילו אם לאו – שיתן לו הקב”ה בתור “מתנה”.

ובכן, העצה היעוצה היא – לבדך יהודי, ואז מובטח לו שיקבל את ברכתו של הקב”ה: “ואברכה מברכך”!

ובנוגע לענינו:

5) פרשתנו יב, ג. וראה רמב”ם הל’ נשיאת כפים בסופן. שו”ע אדה”ז הל’ ברכת המזון בסופן.

עוד לא ניסו את דרך השמחה כדי לפרוץ את גדר הגלות

בין כל העצות לתקן את הענין של "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים" בעולם, למרבית הפלא, ניסו כל מיני דרכים, ורק את דרך השמחה לפרוץ על-ידה את גדר הגלות – עשו יחידים בלבד, או שעשו בחשאי, או מזמן לזמן וכו'.

אבל צריך הרי להרעיש את העולם ("אויפשטורעמען די וועלט") ולהוציאו מגלותו, שזה קשור בכך שיהודי מוציא את עצמו מגלותו הפנימית, אשר העצה לזה היא – ע"י שיהי' בשמחה, ששמחה פורצת את כל הגדרים גם גברי הגלות.

(תרגום חפשי משיחת כ"ח מרחשון ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

להביא את הגאולה ע"י שמחה

מספרים על אחד מצדיקי פולין כאשר עוד הי' בקטנותו ממש – ד"בוצין בוצין מקטפי' ידיע" – שבזמן שמנעו מאיתו תפוח, הי' מברך "בורא פרי העץ" ועי"ז הכריח שיתנו לו את התפוח.

ובנוגע לענינו: על ידי זה גופא שיהודים ישמחו בשמחת הגאולה, מצד הבטחון שהקב"ה יביא את המשיח בקרוב ממש – הרי זה גופא, כביכול, יגרום וימהר יותר (אחישנה) שהקב"ה, אבינו שבשמים, ימלא את משאלות לבם של ילדיו.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ לך לך, ח' מ"ח ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

בפ' לך לך – מודגש כללות ענין הגאולה

ומפ' נח באים מיד לפ' לך לך – שבה מודגש כללות ענין הגאולה, כפי שמבאר אדמו"ר מהר"ש [שהשנה היא שנת המאה להסתלקות-הילולא שלו] בא' ממאמריו, שבאותיות הכפולות (ובענינו – כ"ף סופית, "לך") מרומז ענין הגאולה, וגם כללות ענין הכפל – "לך לך" (ב"פ) – מרמז על ענין הגאולה (ומכיון שמאמר זה נדפס כבר – יכולים לראות את ביאור הענינים בזה).

זאת אומרת, שנוסף לזה שכללות השנה כולה היא שנה מבורכת בכל הענינים, יהי' בשנה זו גם ענין הגאולה . . במהרה בימינו ממש.

(משיחת א' דר"ח חשוון ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

הקוין – מעולם לא שיערו שאצל פלוני בן פלוני ישנם תכונות טובות כל כך, ומעולם לא שיערו שאצל פלוני בן פלוני ישנם תכונות כאלו שהם באופן הפכי!

ובכן, הביאור היחידי שמצאתי לעת-עתה בענין זה, הוא – שדבר זה הוא א' הסימנים דביאת משיח (ובפרט כאשר מחפשים סימנים כאלו):

בסוף דניאל⁶ ישנו פסוק המתאר את הזמן שלפני ביאת המשיח – שאז "יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים גו'", ובנדו"ד: כל זמן שישנו מצב של ערבוביא – הרי יתכן שיהי' אצל מישוה טוב או הפכו באופן של העלם. אמנם, כשמתקרבים לזמן דביאת משיח – אזי מתבררים ומתלבנים כל הענינים, ובמילא, מתגלה הענין הטוב אצל פלוני בן פלוני, והפכו – אצל פלוני בן פלוני, וכל זה – בגלוי וברבים כו', ואין כאן המקום להאריך בזה.

– בעצם, הי' מספיק כבר בסימנים שנתבארו בסוף מסכת סוטה⁷ ובמסכת סנהדרין⁸, מבלי שיצטרפו בסימנים נוספים... אמנם, כאשר הקב"ה רואה שנמצאים בגלות ואעפ"כ ישנים שינה עריבה... ("משלאפט געשמאק-ערהייט") הרי זו הוכחה שיש צורך ב"סימן" נוסף.

וכן, הי' גם סימן נוסף – שנתגלה דבר טוב שמעולם לא שיערו! אמנם, כאשר גם סימן זה לא הועיל – הי' סימן הפכי!:

וכאמור זהו הביאור היחידי בנוגע למאורעות אלו – בה בשעה שאף אחד (לא אני ולא מישהו אחר) לא הי' יכול לשער אודות הטוב אצל פלוני והפכו אצל פלוני.

ובנוגע לפועל:

מובן וגם פשוט שיש לכתוב בדרכי נועם ודרכי שלום, ותוכן הדברים – שאינו כותב מאומה מדעת עצמו, כי אם מעתיק מדבריהם של גדולי ישראל אודות גודל העילוי והנחיצות להתפלל ולתבוע מהקב"ה שיחיש וימהר את גאולתנו, ובהתאם לכך, מציע לו ענין של זכות ולא בסגנון של תביעה, ועאכו"כ קבלת-מרות, או לדרוש דין-וחשבון, ויתירה מזה: אין צורך אפילו לציין את הכתובת של שולח המכתב] – להעתיק מכתב זה ולשלחו לעשרה מישראל, ולבקשם שגם הם יעשו כן, ולסיים את המכתב – ש"תבוא עליהם ברכה", כל הברכות האמורות בתושב"כ ובתושבע"פ, כאשר יעשה פעולה שתקרב את ביאת המשיח!

וכאמור, ח"ו שדבר זה יהי' על חשבון לימוד התורה וקיום מצוותי, או על חשבון אהבת ישראל ואחדות ישראל, אדרבה: כל ענינים אלו יכולים צריכים ומוכרחים ללכת בחדא מחתא, כמובן מכל האמור לעיל.

ד. אמנם, עדיין יכול לבוא מישוה ולשאול: מה קרה שלפתע נתעוררו על ענין זה – הרי ספרים אלו נדפסו כבר כו"כ שנים לפני?!

ובכן: לכל לראש – מכיון שרק לאחרונה העירני חכם אחד, כאמור, על ענין זה, הרי זה בודאי בהשגחה פרטית, שעכשיו צריכים לעורר ולפרסם אודות ענין זה. וכמו כן בנוגע לאופן הפירסום ע"י כתיבת עשר מכתבים – אשר, גם דבר זה הגיע אלי לאחרונה בהשגחה פרטית, כנ"ל בארוכה.

ועוד ענין בזה:

בתקופה האחרונה מתרחשים מאורעות שאין עליהם כל ביאור בדרך הטבע. וב'

(8) צו, א.

(6) יב, י.

(7) מט, ב.

המעלה דההתאספות יחד ואיש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק³ ומקבלים החלטות טובות וכו', צריכה להיות עיקר ההדגשה – בנוגע לה"שטורעם" בקיום השליחות בפועל בעולם ובפועל ממש].

ובכל זה ניתוסף יותר – כשרואים שלאחרי כל הפעולות שכבר עשו, וגם צחצחו את הכפתורים⁴, משיח עדיין לא בא. הרי זו הראי' הכי מוכרחת, שצריך לעשות עוד יותר ועוד יותר*.

וככל שפועלים יותר בשליחות, ועם "שטורעם" יותר גדול – מקבלים יותר כחות (כנ"ל), הן בנוגע לקיום השליחות והן בנוגע לעניינים הפרטיים לגמרי, ברכות בבני חיי ומזוני רויחי.

(משיחת ש"פ לך, י"א מרחשון ה'תשמ"ט - מוגה)

3) הפטרת שבת זו (ישעי' מא, ו). 4) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(* [מהנחה בלתי מוגה]: ולכן, יש להסיר את הי"כפתורים ולהתחיל לעשות בפועל ממש, עד שיפעלו שכל העולם, עמי הארץ כו', יכריזו ויצעקו שמוכינים

יש להשתדל לעצור את הדבר. ובכן, מה שאנכי יכול לעשות בענין זה, ומה שכאו"א יכול לעשות בענין זה הוא – לפרסם (בפה או בכתובה) את דבריהם של גדולי ישראל אודות הקיווי הצפוי והדרישה לביאת משיח צדקנו, כולל – פס"ד הרמב"ם בסיום וחזותם ספרו: "באותו הזמן . . יהיו ישראל חכמים גדולים ויודעים דברים הסתומים ושיגו דעת בוראם כפי כח האדם, שנאמר⁹ כי מלאה

הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים", אשר גם ענין זה הוא חלק מספר של "הלכות הלכות", ותוכן ההלכה – שההכנה לדבר ומעין זה צריך להיות כבר ב"עקבות משיחא", ע"י העבודה והפצת המעיינות חוצה, היינו, שה"מעיינות" עצמם באים באופן של הפצה, גם במקום ה"חוצה", שהרי צריכים כבר לפעול ביאת משיח כפשוטו!!

9) ישעי' יא, ט.

מדור זה מוקדש לזכות החתן התמים **אורי אהרן יואל שי' זיסק** והכלה המהוללה **בתי' רות תהי' שולץ** לרגל בואם בקשרי השידוכין בשעה טובה ומוצלחת יה"ר שיבנו בית בישראל בנין עדי עד על יסודי התורה והמצוה כפי שהם מוארים במאור שבתורה – זוהי תורת החסידות, כרצון ולנח"ד כ"ק אד"ש משיח צדקנו ולזכות אחיו ואחיותיו וכל משפחת זיסק שי' לברכות עד בלי די

מבצע מיוחד ל"שנת המאה" – שנת "הקהל"
 ♦ כל מי שיתרום הקדשה (חד-פעמית, שבועית) על-גבי הקונטרס "יחי המלך", יקבל במקום את הכרך החדש במתנה, ובנוסף, מינוי חנם על הקונטרס לשנה שלימה!
 ♦ מי שיקדיש מדור שלם בקונטרס (למשך שנה), יקבל במקום סט של שלשה כרכים במתנה (שאת חלקם לא ניתן לקנות), ובנוסף, מינוי חנם על הקונטרס ללא הגבלת זמן!!
 לפרטים יש לפנות לכתובת המערכת בארץ הקודש או בחו"ל (ראה ע' 2)
 (* בשלב זה הסעיף השני תקף לתושבי ארץ הקודש בלבד.)

כרך שישעי'!
 לאחרונה יצא לאור כרך נוסף מסדרת הכרכים של "יחי המלך" – מגליונות רפ-שו למעוניינים ניתן להשיגו בכתובת המערכת באה"ק או בחו"ל וזאת למודעי: מתוך 6 הכרכים שיצאו עד כה אזלו 4 כרכים, ומהכרך החמישי נותרו מספר מועט של כרכים המעוניינים מתבקשים להזדרזו וליצור עמנו קשר

להסיר את ה"כפפות" ולהתחיל לעשות בפועל ממש

. . מזה* ישנה הוראה לכאו"א:

הקב"ה מצוה לכל יהודי (ע"י אברהם אבינו): **"לך לך מארצך וממולדתך מבית אביך אל הארץ אשר אראך"**, צא מעצמך ומד' אמות שלך, מארצך ומולדתך וביתך, וצא לפעול ולשנות את העולם שיתנהג כפי רצונו של הקב"ה, ע"י הפצת היהדות, תורה ומצוות לכל היהודים שאתה יכול להגיע אליהם, ובכלל – טוב ויושר לכל באי עולם!

טוען היהודי: ע"י הירידה בעולם – אפשר לכאורה לגרוע בשלימות עבודתו לה', למה הוא צריך לירד – מוטב שיתיישב ללמוד יותר תורה לעצמו, ולקיים מצוות בהידור!?

אומר הקב"ה בתורתו – **אדרבה**: דוקא ע"י היציאה "מארצך גו" לפעול בעולם, יהי' "אראך" – שיגלה מהותו ומציאותו האמיתית של יהודי, ומקבל ע"ז כחות יותר נעלים ממה שיש לו כשהוא בפני עצמו [למעלה עוד יותר מהדרגא דאברם, שכל הנעלם מכל רעיון]!

באם ציווי זה ישנו ליהודים בכל הדורות, על אחת כמה וכמה בדורנו זה – שיש לנו ההוראה מפורשת מכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שלכל אחד ואחת מהדור ישנה השליחות והפצת היהדות, "לך לך מארצך גו" – לצאת לעולם, בכל קצוי תבל, עד לפינה נדחת, להפיץ שם תורה ומצוות ויהדות, כולל ובמיוחד – הפצת המעיינות (דפנימיות התורה) חוצה.

שואל הוא: מוטב שישאר לשבת בארצך, מולדתך ובית אביך, ששם למד ולומד נגלה וחסידות, מתפלל בכוונה ומקיים מצוות בהידור – מלצאת בשליחות למקום חדש, שיש נסיונות חדשים, ועד למקום שאינו יודע כלל איזה מקום הוא זה – רק עתה צריך להראות לו ("הארץ אשר אראך")!?

למה צריך לצאת להתעסק עם אחרים – כשיכול להשאר סגור בד' אמות שלו ולהתעסק עם עצמו!?

הורה נשיא דורנו שלא זו הדרך כלל. ואמר בפירושו שלכל אחד ואחת יש החוב וזכות

1) ולא אמר לו איזה מקום לילך – שזה נסיון בתוך נסיון (תנחומא ישן. נעתק בתורה שלימה

(* תרגום משיחה שהוגחה ע"י ביה"מ שליטי"א באידיש ונדפסה ביהוועדיותי תשמי"ח ע"י 318 ואילך. התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו. מתחת להערות כ"ק אד"ש מה"מ הובאו הערות המו"ל בכתב קטן ושונה. המו"ל.

ואחריות לצאת לשליחות הנ"ל! ולא סתם לצאת י"ח ולעשות טובה ולעזור לשני כשבא אליו וכו' – אלא הוא צריך **בעצמו** לצאת ולחפש יהודים לעזור להם בגשמיות וברוחניות.

בנוסף לזה יש גם הסברה – שאדרבה: "לך לך מארצך גו" הוא "להנאתך ולטובתך", דוקא ע"ז שיוצא לשליחות זו – נעשה "אראך", מתגלה מציאותו האמיתית! וביחד עם זה – מקבל מהמשלח (ועל ידו – מהקב"ה) כחות וכלים נעלים וגדולים יותר (גדולים – ממה שהי' מקבל באם הי' נשאר במקומו) לקיים שליחותו בעולם, הן כחות שאפשר ליהנות מהם מיד (להנאתך), והן כחות שיתגלו אח"כ במשך הזמן (לטובתך).

הלואי – שהיו מנצלים כדבעי ובפועל כל הכחות שנותנים בריבוי הכי גדול ("מ'גיסט")!...

ויתרה מזה:

הי' אפשר לחשוב, שאמנם צ"ל הליכה מארצך גו' למלא השליחות בעולם – אבל זה צריך לבוא לאחרי זמן והכנות רבות, עד שיגיע לדרגות נעלות בעבודה וכו'.

ישנה ההוראה ברורה מנשיא דורנו, שבדורנו אין זמן לחכות לכל ההכנות.

– בזמן דאדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע (ועאכו"כ לפנ"ז) הי' הסדר, שקודם למדו כו"כ שנים בתומכי תמימים, ואח"כ נעשה עובד ומשכיל כו', ואח"כ הי' אדמו"ר נ"ע קורא להכנס אליו ומצוה עליו לנסוע לשליחות להיות רב, מלמד, ראש ישיבה וכיו"ב;

אבל בזמננו נותנים לכאו"א מיד השליחות ד"לך לך מארצך גו", אומרים ברור שאין מה לעשות הכנות, וללכת הליכה מדרגא לדרגות רבות, אלא צ"ל הליכה שלא בערך – מיד כששייך לזה צריך לצאת מארצך גו', ולהתמסר לעבודת השליחות דדורנו זה: להרעיש את העולם ביהדות!

ואדרבה: מכיון שזוהי הליכה שלא בערך – אזי ה"אראך" הוא יותר גדול, כנ"ל בארוכה.

ויש להוסיף, שאפילו לאחרי שכבר יצאו לשליחות הנ"ל, ופעלו גדולות ונפלאות – צ"ל בזה גופא תמיד "לך לך", הליכה מחיל אל חיל,

הן בנוגע לאלו הפועלים אתם, שצריך לדאוג שתמיד יתעלו למעלה מעלה, והן בנוגע לעצמו (השליח) – שאינו צריך לעצור לאחרי שעשה ופעל, ועד שהמקבל שלו כבר התעלה ממנו וכיו"ב, אלא אפילו לאח"ז צריך לנצל הכשרונות שה' נתן לו בנוגע ליהודים אחרים (וגם בנוגע ליהודי זה – ע"ז שמפתח יותר כשרונותיו, במילא יהי' לו עוד מה לתת לשני, או לעזור לשני שיוכל להשפיע עליו)².

[ומזה גם הוראה בנוגע לכינוס השלוחים שיתקיים בעוד כמה שבועות – שנוסף לעצם

2) ויש לומר שזהו הלימוד מהסיפור בזהר פרשתנו (פז, ב). נתבאר בהתוועדות בארוכה.